

Arrest

nr. 313 157 van 18 september 2024
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 16 september 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 10 september 2024 tot terugleiding naar de grens en tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 5 april 2024 België binnen en dient diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Kroatië. Op 15 april 2024 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische autoriteiten op grond van artikel 18 (1) b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor

de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-Verordening). Daar de Kroatische instanties hierop niet reageren, worden zij geacht in te stemmen met voormeld verzoek, wat hen middels een 'tacit agreement' wordt meegedeeld op 15 mei 2024.

1.2. Op 31 mei 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Tegen die beslissing dient verzoeker zowel op 4 juli 2024 als op 12 juli 2024 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.3. Op 10 september 2024 wordt een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen. Dit is de bestreden beslissing, die op 10 september 2024 verzoeker ter kennis wordt gebracht en luidt als volgt:

"BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALEN PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat: de heer, die verklaart te heten, naam : H. voornaam : M. geboortedatum : (...)2002 geboorteplaats : Alep nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.) wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Brugge om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Kroatië, op basis van het Tacit agreement van 15.05.2024, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 04.06.2024, met een termijn van 10 dagen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 31.05.2024. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 09.09.2024 geen andere elementen aan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 31.05.2024. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 09.09.2024 geen andere elementen aan.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten : 3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Betrokkene werd op 05.06.2024 en 14.06.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer. 4° De

betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 31.05.2024 die hem betekend werd op 04.06.2024. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat: Betrokkene heeft geen medewerking verleend aan het aanklampende begeleidingstraject in het kader van een terugkeerprocedure zoals voorzien in artikel 74/24 van de wet van 15 december 1980. Betrokkene heeft deelgenomen aan meerdere gesprekken met een ICAM-coach. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer. Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken. In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, S. C, Administratief deskundige, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Korpschef van de politie van Hamme / Waasmunster (...)"

1.4. De overdracht aan Kroatië wordt voorzien op 19 september 2024.

2. Over de ontvankelijkheid

De beslissing tot vrijheidsberoving is, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu voert verzoeker onder meer aan dat hij zich in een welbepaalde plaats bevindt zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering op grond van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed.

Verweerder betwist in de nota met opmerkingen de hoogdringendheid van de vordering niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 34 van de Verordening nr. 810/2009 EU, van de artikelen 3 en 6 van richtlijn 2005/115 en van de artikelen 23, 25, 96, lid 2 van de overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, ondertekend te Schengen op 19 juni 1990 en in werking getreden op 26 maart 1995, van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Hij meent dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt in een eerste onderdeel dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet wordt geschonden omdat de bestreden beslissing in de Franse taal diende te worden opgesteld. Hij meent dat niet kan worden betwist dat sinds het inleiden van zijn beschermingsverzoek, de Franse taal bepaald werd als taal voor de asielprocedure. Hij wijst erop dat hij in het kader van het Dublinverhoor verhoord werd in het Frans en dat de bijlage 26^{quater} ook in de Franse taal werd opgesteld. Volgens hem is de bestreden beslissing een overdrachtsbesluit die volgt op het asielonderzoek en die als een daaropvolgende beslissing tot verwijdering moet worden beschouwd, zoals bedoeld in artikel 51/4, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In een tweede onderdeel voert hij een schending aan van artikel 8 van het EVRM en verwijt hij de verwerende partij op geen enkel moment rekening gehouden te hebben met zijn privéleven, met de mogelijke impact van het verblijf van zijn broer in België en met de problemen die hij in het thuisland gekend heeft. Volgens hem werd niet met de nodige zorgvuldigheid gehandeld.

3.3.2. De door verzoeker opgeworpen schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet wordt niet weerhouden.

Zoals geoordeeld werd in 's Raads arrest nr. 300 608 in Verenigde Kamers van 25 januari 2024, heeft de thans bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker in uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet teruggeleid wordt naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

Alvorens de bestreden beslissing werd genomen, heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aldus op grond van artikel 51/5, § 1 van de Vreemdelingenwet Kroatië aangewezen als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het *“onderzoek van het verzoek om internationale bescherming”*.

De bestreden beslissing werd genomen in het kader van een procedure die erop gericht is de verantwoordelijke lidstaat te bepalen die bevoegd is voor de behandeling van dat onderzoek op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en niet in het kader van het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming ingediend door verzoeker.

Uit een samenlezing van de artikelen 51/4 en 51/5 van de Vreemdelingenwet en de respectievelijke voorbereidende werken, blijkt dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is op de beslissingen tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat voor het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (zie in dit verband Raad van State, arrest nr. 125.220 van 7 november 2003) en evenmin op de beslissingen tot terugleiding naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor *“het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming”*. Dergelijke beslissingen gaan vooraf aan een *“onderzoek van het verzoek om internationale bescherming”* en kunnen om die reden niet worden beschouwd als *“daaropvolgende”* beslissingen.

Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet is *in casu* niet van toepassing waardoor het middel niet ernstig is.

3.3.3. Verzoekers betoog laat evenmin toe om een schending van artikel 8 van het EVRM te weerhouden. Hij werpt weliswaar op dat er niet afdoende rekening gehouden werd met zijn privéleven in België, met de mogelijke impact van het verblijf van zijn broer in België en met zijn problemen die hij gekend heeft in het thuisland, doch verzoeker laat na deze elementen zelf te concretiseren.

In de mate verzoeker zijn privéleven geschonden acht, laat hij na toe te lichten waaruit dit privéleven bestaat, laat staan dat hij aantoont dat de door hem opgebouwde banden met België van die aard en intensiteit zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en een belangenafweging noodzaken (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 63).

Met betrekking tot de aanwezigheid van zijn broer in België, gaat hij eraan voorbij dat relaties tussen meerderjarige verwanten niet automatisch als een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM gekwalificeerd worden en dat dit enkel het geval is indien hun relatie gekenmerkt wordt door

banden van afhankelijkheid die de normale emotionele banden overstijgen ('*other than normal emotional ties*') (cf. EHRM 18 november 2014, Senchishak/Finland, § 55). Uit de loutere aanwezigheid van zijn broer in België kan niet worden opgemaakt dat er dergelijke banden van afhankelijkheid bestaan, zodat er in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris geen positieve verplichting bestaat om het familieleven van verzoeker te vrijwaren of te bevorderen.

Dat ten slotte de problemen die hij in zijn herkomstland ondervond, de gemachtigde van de staatssecretaris zouden verhinderen om een beslissing te nemen waarbij de overdracht beoogd wordt naar de verantwoordelijke lidstaat in het kader van de Dublin III-Verordening, maakt hij evenmin aannemelijk.

3.3.4. Dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze of op kennelijk onredelijke wijze tot stand zou zijn gekomen, wordt door verzoeker niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

3.3.5. Voor zover in het middel nog andere schendingen worden aangevoerd dan deze zoals besproken in punten 3.3.2. en 3.3.3., is het middel onontvankelijk. Verzoeker geeft niet de minste uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissing hiervan een schending zou uitmaken.

3.3.6. Het eerste middel, voor zover ontvankelijk, is niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Verzoeker koppelt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de in het middel aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, alsook aan artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit de bespreking van het middel is echter gebleken dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van het recht op gezins- en privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest.

Waar hij stelt dat hij zijn belang zal verliezen bij de procedure die hij heeft ingeleid tegen de bijlage 26^{quater}, wordt er op gewezen dat het verzoeker nagelaten heeft de vordering die de artikelen 39/84 en 39/85 van de Vreemdelingenwet hem ter beschikking stelt, aan te wenden. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden zijn belang te zullen verliezen gelet op zijn keuze geen gebruik te maken van voormelde procedure. Hierbij komt nog dat hij wordt bijgestaan door een advocaat met een ruime ervaring in het Vreemdelingencontentieux, die overigens de vordering vermeld in punt 1.2. bij de Raad aanhangig heeft gemaakt.

Het weze herhaald dat verzoeker geen schending aannemelijk maakt van een hogere rechtsnorm (zie *supra*).

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet aangetoond.

3.5. Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

I. FLORIO